

— Гледай го хаджи Пжшо. Наредилъ ги въ градината двадесетъ и четири кошера, а задъ кошеритѣ колибата му. Предъ колибата изправилъ едно плашило. То който ще краде медъ, отъ неговото плашило ще се уплаши.

— Толкова му сѣче ума.

— Цѣлъ день се разхожда като паунъ изъ кошеритѣ, пухти, а броеницата все отзаде му. Не го егрѣхъ.

— Тѣй ами, — рече дѣдо Груйчо и отърси прѣста отъ навоитѣ си. Да имамъ като него дваисетъ, какви ти дваисетъ, — десетъ кошера. Не ща десетъ, нека сж петъ. Отъ всѣки по едно гърне медъ като извадя за едно лѣто — ще имамъ петъ гърнета. Нареди ги ти тѣхъ, петѣхъ въ колата, занеси ги на Орѣховския панаиръ, обери имъ паричкитѣ, гуди ги въ пазвата си, па си кривни капата.

— Не ти трѣбватъ и петъ. Единъ да имашъ. Още пече слънцето. Де да знаешъ, може, доде падне сланата, да се нароятъ — ще станатъ два. На пролѣтъ, като се роятъ и двата — ще станатъ — четири ли ставатъ? Ами като се роятъ и четиритѣхъ? Нека тогава хаджи Пжшо ми се пери.

— Тая вечеръ, като си идѣхъ отъ нивата, ми нахъ край Пжшовия пчелникъ, че спрѣхъ колата, пустанахъ юларитѣ на воловцетѣ и рекохъ си: чай да понадникна презъ плета. Не ми се вѣрваше да сж станали дваисетъ и четири. Презъ пролѣтъта бѣха деветнайсетъ. Тамамъ зехъ да ги чета и Пжшо се облещи на среща ми:

— Да си вървишъ кай, подпжтя, Груйо, или ще те огрухамъ. Не сж добри очитѣ ти, ще ми оручасашъ гадинкитѣ. Хай, махвай се.